

9. 8. 2013

ID: 92117

Majetková podstata

Peněžitá pohledávka je vztahem závazkovým, a nikoliv právem věcným, a tudíž ani nemůže požívat ochrany, která je ústavně zaručena právu vlastnickému.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 ICdo 13/2013, ze dne 27.6.2013)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce T-M. Czech Republic a. s., se sídlem v P., zastoupeného Mgr. R.N., advokátem, se sídlem v P, proti žalovanému JUDr. J. C., jako insolvenčnímu správci dlužníka S., a. s., zastoupenému Mgr. J.H., advokátem, se sídlem v P., o vyloučení finančních prostředků ze soupisu majetkové podstaty dlužníka, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 60 ICm 2352/2011, jako incidenční spor v insolvenční věci dlužníka S., a. s., se sídlem v P., vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 60 INS 628/2011, o dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 10. ledna 2013, č. j. 60 ICm 2352/2011, 101 VSPH 307/2012-151 (MSPH 60 INS 628/2011), tak, že dovolání se odmítá.

Z odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 9. července 2012, č. j. 60 ICm 2352/2011-109, zamítl Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) žalobu, kterou se žalobce (T-M. Czech Republic a. s.) domáhal vůči žalovanému (insolvenčnímu správci dlužníka S., a. s.) vyloučení finančních prostředků ve výši 228.459.789,- Kč s příslušenstvím z majetkové podstaty dlužníka (bod I. výroku) a uložil žalobci zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 12.600,- Kč (bod II. výroku).

K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok) a uložil žalobci zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 12.826,- Kč (druhý výrok).

Proti rozsudku odvolacího soudu (a to výslovně „v celém rozsahu obou jeho výroků“) podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), namítaje, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř., tedy, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a požaduje, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě bude v plném rozsahu vyhověno.

Nejvyšší soud předesílá, že podle ustanovení § 237 o. s. ř. je dovolání přípustné (s přihlédnutím k omezením dle § 238 o. s. ř.) též proti akcesorickým výrokům rozhodnutí odvolacího soudu, jímž se odvolací řízení končí, včetně výroků o nákladech řízení (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. května 2013, sp. zn. 29 Cdo 1172/2013, které je - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu citovaná níže - dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu).

V posuzované věci k těmto akcesorickým výrokům patří ta část prvního výroku napadeného rozsudku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek insolvenčního soudu ve výroku o nákladech řízení a dále druhý výrok napadeného rozhodnutí, jímž odvolací soud rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Dovolatel však ve vztahu k těmto výrokům neuplatňuje žádnou dovolací argumentaci, takže ohledně nich neotevívá žádnou otázku procesního nebo hmotného práva (§ 237 o. s. ř.). Nadto jde o výroky, jimiž bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50.000,- Kč (§ 238 odst. 1 písm. d/ o. s. ř.). Dovolání proti těmto výrokům proto není přípustné (srov. opět usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29

Cdo 1172/2013).

V rozsahu, v němž dovolání, směřuje proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé, je Nejvyšší soud rovněž neshledal přípustným (dle § 237 o. s. ř.).

V řešení otázek dovoláním predestřených (v tom, za jakých podmínek lze z majetkové podstaty dlužníka vyloučit finanční prostředky), je totiž napadený rozsudek v souladu s ustálenými judikatorními závěry Nejvyššího soudu, jak vyplývají především z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13. prosince 2005, sp. zn. 29 Odo 1005/2003, uveřejněného pod číslem 85/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 85/2006“), dále z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. února 2010, sp. zn. 29 Cdo 1560/2008, a z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. dubna 2012, sp. zn. 29 Cdo 1702/2010, uveřejněného pod číslem 111/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (na tato rozhodnutí v daných souvislostech přílehavě odkázal již odvolací soud). Srov. ostatně též usnesení Ústavního soudu ze dne 1. června 2000, sp. zn. I. ÚS 131/2000, uveřejněné pod číslem 19/2000 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, (citované již v R 85/2006), v němž Ústavní soud mimo jiné uzavřel, že právní teorie i soudní praxe je jednotná v názoru, že peněžitá pohledávka je vztahem závazkovým, a nikoliv právem věcným, a tudíž ani nemůže požívat ochrany, která je ústavně zaručena právu vlastnickému.

Nejvyšší soud nemá žádné pochybnosti o tom, že závěry, které v označených rozhodnutích formuloval k výkladu ustanovení § 19 zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání, jsou mutatis mutandis uplatnitelné i při výkladu ustanovení § 225 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona).

Nejvyšší soud proto dovolání odmítl podle § 243c odst. 1 a 2 o. s. ř., neboť není přípustné podle § 237 o. s. ř.

Výrok o nákladech dovolacího řízení se opírá o ustanovení § 243c odst. 3, § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 a 2 a § 146 odst. 3 o. s. ř., když dovolání žalobce bylo odmítnuto, čímž mu vznikla povinnost nahradit žalovanému účelně vynaložené náklady dovolacího řízení.

Náklady žalovaného v dovolacím řízení sestávají z odměny advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření k dovolání ze dne 15. května 2013), určené podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. [177/1996](#) Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

Advokátu žalovaného přísluší za tento úkon právní služby mimosmluvní odměna dle § 11 odst. 1 písm. k/ advokátního tarifu. Incidenční spor o vyloučení majetku (zde peněžních prostředků) z majetkové podstaty dlužníka je ve smyslu ustanovení § 9 odst. 4 písm. c/ advokátního tarifu sporem ve věci rozhodované v insolvenčním řízení (z ustanovení § 2 písm. d/ a § 160 insolvenčního zákona se podává, že spory vyvolané insolvenčním řízením se projednávají v rámci insolvenčního řízení), u kterého se považuje za tarifní hodnotu částka 50.000,- Kč. Tomu odpovídá (dle § 7 bodu 5. advokátního tarifu) mimosmluvní odměna ve výši 3.100,- Kč. Spolu s náhradou hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300,- Kč jde o částku 3.400,- Kč. S připočtením náhrady za 21 % daň z přidané hodnoty ve výši 714,- Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.) jde celkem o částku 4.114,- Kč.

K důvodům, pro které byla odměna za zastupování určena podle advokátního tarifu, srov. např. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 15. května 2013, sp. zn. 31 Cdo 3043/2010.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodů 1. a 7., článku II., zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád,

ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Nezbytná cesta](#)
- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)